

Hírlevél

A Budapest-Békásmegyeri Református
Egyházközség tagjainak

2014. október

„A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szent Lélek által.”

(2Timóteus 1,14)

Szeretettel köszöntöm a kedves Olvasókat!

Bennünket, reformátusokat az október nemcsak arra emlékeztet, hogy végleg elmúlt a nyár és közeleg a tél, hanem arra is, hogy eleinket közel 500 évvel ezelőtt Istenünk kegyelme kivezette a tévelygésből, világosságot adva nekik Igéje által.

Ha az 1517. október 31-én immár feltartóztathatatlanul megerősödött reformáció az egyház életére nézve ilyen jelentős volt, nem tehetjük meg, hogy e drága örökséget ne őrizzük, és ne tartsuk nagy becsben, elevenen. Mert milyen szomorú és érthetetlen is az, ha valaki a több generáción át féltve őrzött családi örökségeket hirtelen olcsó pénzért elherdálja.

Egyre inkább olyan világban élünk, amely szeretne megfosztani bennünket hagyományos értékeinktől, más értékeket mutatva, azért, mert nem elég tudatos bennünk, mivel is rendelkezünk.

Eleink felfedezték a Szentírást, annak fókuszában az üdvösség egyetlen lehetőségét és titkát, Jézus Krisztust, aki által kegyelemből és a hit útján léphetünk kapcsolatra Istennel. Milyen egyszerűnek is tűnik utólag...hiszen minden templomban volt, és azóta is van Biblia. Hát nem volt az elég? Önmagában minden bizonytalannal nem. Főként nem úgy, hogy az egyházon belüli hitgyakorlat, istentisztelet jórészt csak a Bibliától idegen, emberi előírások szerinti cselekvésekben merült ki.

Isten azonban jót cselekedett megvakult népével: Szentleke által ébreszteni kezdett embereket, akik a hit bátorságával álltak elő, és a Szentírás mérlegére helyezték saját életüket, majd az elhajlott egyházi tanítást, valamint az ebből származó hamis gyakorlatot. Sokan ugyan az életükkel fizettek nyílt színvallásukért, de mártírságuk csak erősítette üzenetüket. Így tette egyre fontosabbá Istenünk reformátor eleink számára a Szentírást, majd pedig annak anyanyelvre történő fordítását, magyarázatát, és Szentleke teremtő, újjászülő erejével kezdett munkálkodni sokak szívében.

Hisszük és valljuk, hogy a reformáció nem egy, az egyházon belüli lázadás, vagy az ördögi rombolás eszköze volt, hanem magának Istennek, az Egyház Urának irgalmas és kegyelmes megnyilvánulása.

Ezért, amit egykor emberek szívére helyezett, az ma is aktuális és megszívlelendő! Boldog az, aki a rábizott kincset megőrzi. Isten Szentleke által segít is bennünket ebben. A Szentlélek ma arra indít, hogy legyünk hálások Istennek azért a jóságáért, amellyel számunkra is elérhetővé tette anyanyelvünkön az örök élet beszédét, a Kijelentést. Vegyük kezünkbe, imádságos szívvel olvassuk, tanulmányozzuk nap, mint nap! Amit pedig megértettünk, azt bátor hittel tegyük életünk gyakorlatává! Keressük azoknak a közösségét, akik velünk együtt e drága kincs hűségesei és gondozói!

Áldott legyen az Úr neve, mert kegyelemmel vezet és megtart ma is minden benne bízót!

Sípos Aba Álmos lelkipásztor

Református nap (május 31.)

Csapkovics Bertalan

„Református délutánra” hívtuk a békásmegyeri lakótelepen élőket május utolsó szombatján, hogy megismerhessenek minket, békásmegyeri reformátusokat és Jézus Krisztust. 6.000 kiosztott szórólappal, Óbuda újság hirdetéssel, ill. Óbuda TV hirdetéssel hívogattuk a lakótelepen élő közel 40.000 embert. Hálások vagyunk a testvérek segítségéért, amit a hívogatásban, beszerzésben, énekkari szolgálatban, bemutatkozásokban, bizonyosságtételekben, vendéglátásban, gyermekszolgálatban, pakolásban és takarításban nyújtottak! Különösen hálások vagyunk azért a közel 20 felnőttért és 8 gyermekért, akiket Krisztus hozzánk vezetett erre az alkalomra. Mialatt a

gyermek külön foglalkozáson, ismerkedésen, játékon vehettek részt, addig a felnőttek megismerhették reformátori örökségünk alapjait egy előadásban, valamint két személyes bizonyágtételt hallhattak. Ezután bemutatkoztak az ifisek, a baba-mama körösök, és az énekkar. Az alkalmat kötetlen beszélgetés és szeretetvendégség zárta. Dicsőség Urunknak ezért az eseményért!

Gyermek evangelizációs hét (június 16-20.)

Berg Éva

A kisiskolások evangelizációs hete napközis rendszerű. Nagycsoportos óvodástól – aki szeptemberben már iskolába kezd járni – negyedik osztályosig reggel 8 órától délután 4-ig a templomban, annak kis- és nagy termeiben és udvarán vannak együtt velünk a gyermekek. Minden évben negyven-negyvenöt résztvevője van a hétnek, ebben az évben harminchét kisgyermek jelentkezett. Örömmel vettük újra ifis segítőkink jelenlétét.

A napirend is jól bevált, már több éve a megszokott mederben zajlik. Aki tavaly is részt vett, vagy nagyobb testvérétől hallott a hétről, az jó ismerősként jön. Már első napon sem nagyon találkozhatunk szorongó, aggódó arcocskával, amikor a kísérő szülőtől búcsút kell venni. Jó időben az udvaron gyülekeznek, játszanak a kicsik, majd a templomban félórás énektanítással kezdünk. Ezt követi a közös reggeli, majd az igei alkalom, a „tanítás”. Ebéd előtt még bőven van idő játékra szervezett és szabad játék formájában.

Ebéd után kiscsoportos beszélgetés következik, korcsoportokra bontva, körülbelül harminc-negyven perces. Ilyenkor jobb is a templom hűvösében bent, mert odakinn nagy a hőség. Ezen a nyáron is így volt. A szerdai – már hagyományos – számháborút is reggel rendeztük a békási tónál a déli forróság miatt, s ezen a napon a délelőtti programok átkerültek délutánra. Egyébként délután szabad játék és kézműves foglalkozások következnek, majd uzsonna.

Az idei hét témája A HÁZ volt. Ha az egyes napok igehelyeit áttekintjük, látható, hogy a ház életünket jelenti, úgy, ahogyan éljük azt. A hét jelmondata pedig – „Építkezz okosan” – arra utal, hogy ez a ház akkor lesz boldog és erős, biztonságos, ha életünket Jézus Krisztusba, Isten fiába vetett hittel éljük. Ő az alap. Az ajtó az imádság, az ablak, melyen át a világra kitekintünk és a világ is láthat bennünket, a keresztyén közösség. A tető a ház: a szolgálat. Bízunk benne, de mégis minket is meglepett, hogy a választott bibliai

történetek alapján milyen mélységig lehetett beszélgetni a gyermekekkel ezekről a bizony elvont fogalmakról.

Köszönjük az Úrnak áldásait, melyekkel elhalmozott bennünket, minden gyermeket és felnőttet a héten.

Kisifi-hét (június 30. - július 5.)

Seida Zoltán

Háromévi keresgélés után találtunk egy olyan helyszínt tavaly, ahova idén is szívesen visszatértünk – ez Drégelypalánk. Kicsiny falu az Ipoly mentén, melynek csendjét most gyülekezetünk felsőseiből és néhány gimnazistából álló csapata verte fel. Hangerőnk talán idén kicsit gyengébb volt, de csak mert létszámban is kevesebben voltunk tavalyhoz képest.

Ez ugyan az első órákban okozott némi csalódottságot, amíg bele nem vetettük magunkat az első csoportos játékba, ahol viszont mindenki feloldódott. Számomra ez volt az első hátatelt pillanat, amikor tapasztalni is lehetett, hogy Isten jelen van. Ilyenek voltak még a délelőtti előadások és főként az azokat követő beszélgetések, amikben időnként igen mély és fontos kérdések is előkerültek. Jézus tanítványainak életének jó és rossz példáin keresztül gondolkoztunk azon, hogyan is lehet Istennel kapcsolatba kerülni, mit jelent ez a kapcsolat.

De örömteli pillanatok akadtak még bőven. Felfedeztünk egy közeli parkot, ami éppen alkalmas volt zászlóablós játéokra. Kipróbáltuk a málnás-mogyorókrémes palacsintát – aki ezt olvassa, egyet legalább mindenkinek meg kell kóstolni! Tüzet is raktunk ázott fából – itt Ábrahám Jani kitartása mindenképp megemléztendő, aki négyféle cserkész módszert is bevetett, míg sikerült lángra lobbantani a fát, de kellett többek tüdeje is a megfelelő oxigénellátáshoz. Egy-egy spontán beszélgetés, vidám éneklések – ezekért mind-mind Istennek vagyunk hálásak!

Gyülekezeti hét Nován (július 20-26.)

Garai Márta

Az ideai gyülekezeti hét célja a következő volt: „egy látásra jutni – majd ennek alapján egyéni és közös cselekvésre – a gyülekezet küldetésével, a misszióval és evangélizációval kapcsolatosan.”

Budapesttől 240 kilométerre, a göcseji dombvidéken, a Zala megyei Nova községben jött össze gyülekezetünk apraja-nagyja, csaknem 100 fő, lelkipásztorunk, Sípos Aba Álmos vezetésével csendeshétre. Ezt a hetet immár negyedik alkalommal tartottuk itt, a Csicsergő Szabadidőközpontban.

Elsőként lelkünk táplálása volt a cél, de ez a hely testünk épülésére is szolgált. A gyönyörű táj, a csendes, nyugodt környezet, a jó levegő, az időjárás, a finom ételek helyi specialitásokkal (pl. tökmagolajos túró) és a kedves kiszolgáló személyzet mind-mind kényelmünket szolgálták. A szobák

nyugalma, a sátoortábor romantikája pihenésünket segítették elő.

Az előadásokra és a kiscsoportos beszélgetésekre kitűnő helyszínt biztosított a nagyterem, ill. a különféle zezugok, fedett kerti kiülők. A sportpályák és kis tó, melyben fürödni és horgászni is lehetett, a testi felüdülést segítették. A fedett terasz az esti gitáros énekléseknek, a tetőtér és a játszótér kicsinyeink mindennapos foglalkozásainak adott helyet Zsuzsa néni kedves irányításával.

Lelkünket pedig az elcsendesülés, az ige szólítása, az üzenet befogadása, a hálaadás, s az imádkozások táplálták. A délelőtt kiscsoportos igetanulmányozással kezdődött: János evangéliumából szóltak hozzánk az igék.

A csoportokban idősebbek és fiatalok vegyültek, s beszéltek a napi igeszakaszok személyes üzenetéről. Ki-ki elmondhatta azt, amit az igéből tanult és megértett. Mindig frissítőleg hatott a fiatalabb testvérek megszólalása. Imádsággal dicsőítettük Urunkat, hálát adva, hogy megnyitja szívünket az ige befogadására. Az esti áhítaton igemagyarázatot hallgattunk lelkészüinktől a reggel olvasott igékről.

Megint más alkalommal ezek a csoportok is elvegyültek más-más csoportokkal, így is elősegítve azt, hogy újabb emberek véleményével és tapasztalataival gazdagodhassunk.

A misszióról tartott naponkénti előadásokat új énekek tanulása, szép hangú közös éneklések előzték meg.

Néhány üzenet az elhangzottakról jegyzeteim segítségével:

- A misszió hitre segítés, melynek módszere az ige hirdetése.
- A misszió szolgálat, tartalma mindig az örömhír: Jézus eljött. Örömhír Istenről, Jézus megváltó művéről, a Szentlélekről, megváltásról, üdvösségről.
- „Tegyetek tanítványokká minden népeket” (Máté 28:19)
- „Hirdessétek az Evangéliumot” (Márk 16:15)
- ”Prédikálni az Ő nevében” (Lukács 24: 47)
- S a Szentlélek munkálkodik bennünk: vígasztal, megvilágosít, tanít.
- A gyakorlatban a misszió személyes bizonyásgtétel Jézus Krisztusról, a vele megtapasztalt dolgok továbbadása, imádkozva, alkalmas időben, áldozathozatal árán is!
- Az eredmény pedig Istennek tetsző igaz közösség, odaszánt, engedelmes, szent élet.

A délutáni programok segítették a testvérek, fiatalabbak és korosabbak, családosok és egyedülállók egymásra találását. Volt játékos családi vetélkedő, Fischer Ildikó vezetésével. Szerveztek sportversenyeket, röplabda-, és focibajnokságot. Ebben az évben a senior futballisták visszavágtak az ifiseknek az

előző évi vereségért! Volt önfeledt fürdőzés a tóban, főként a mindig vidám és játékra kész kicsinyekkel. Korompay Gábor vezetésével egy 10 kilométeres túrát is tettünk a gyönyörű kustánszegi erdőben. Nagy sikere volt a kora reggeli órában tartott vidám reggeli tornáknak, amelyet „Idősebbek is elkezdhetik” mottóval Horváth Nándor tartott. Az estétet sétákkal, beszélgetésekkel, vidám társasjátékozással vagy elcsendesüléssel töltöttük.

Ismét nagyon jól sikerült a közös sütögetés a tó partján. A szalonnán kívül került a tálakra és a kenyérré még paprika, paradicsom, meg jóféle kolbász, virsli is! A fiatalok karamellizált pillecukorral kedveskedtek!

Köszönjük mindezt Helényi Emilnek és Szilviának. S nemcsak ezt, hanem az egész csendes hét tökéletes megszervezését!

Az utolsó napon készített csoportképen már jól látszik, testvérekként tekintünk egymásra, és hogy bőséges lelki táplálékkal, lelki békével térünk haza otthonainkba a távoli Zalából a mindig nyüzsgő nagyvárosba, Budapestre.

(A gyülekezeti héten készült fotók a honlapunkon megtalálhatók)

Református Játszóhét (augusztus 4-10.)

Seida Zoltán

Tavaly magas hőmérsékleten, idén magas páratartalom mellett teszteltük a játszókörös gyerekeket – jelentjük, mindkettőt bírják. Tesztalanyaink száma idén napi átlagban 20 fő volt, köztük volt már jól ismert és egészen új egyaránt. Mindkettőnek örültünk, a játszóhét egyik célja ugyanis, hogy új családokat megismerjünk, ők is minket, hátha egy lépéssel közelebb kerülnek gyülekezetünkhöz, Istenünkhöz. Álljon itt egy pár szó minden napról ízelítőül arról, hogy mi is zajlott ezen a héten.

Rögtön első délelőtt bemelegítésül egy kiadós esőt kaptunk, de az emiatti programcsere talán fel sem tűnt a gyerekeknek. A nyár eleji gyülekezeti gyerekhéthez hasonlóan az építkezés volt az alaptéma. Így ezen a délelőttön Doros Julcsi vezetésével belemerítettünk magyar nyelvünk közmondás- és szólástengerébe,

annak is házzal és építkezéssel kapcsolatos öblébe. Majd Kelemen Piri (kedves hittanoktató ismerősünk) vezetett be minket Zákeus házába, ahol hetünk és történeteinek főszereplőjével, Jézussal találkoztunk.

Kedden kivételesen olyan kellemes időnk volt már reggel is, hogy ellátogattunk a délelőtti játékaink régi helyszínére, a máltai játszótér melletti füves területre. A játék vidám volt, utána pedig Kocsis Márti beszélt nekünk Jézus szavai alapján arról, hogy mi is életünk jó alapja. A gyerekek egész felvillanyozódtak, csak úgy záporoztak Márti felé a kérdések. Az ilyen pillanatokért vagyunk igazán hálásak! A délután eseményét pedig egy igazi építészlány, Gyetvay Enikő vezette. Tervei alapján felépítettünk egy boltívet, amiben minden gyerek téglája helyet kapott. A boltív összezáródását kísérő másodpercekben olyan csend uralkodott a teremben, ami a héten se előtte, se utána nem volt tapasztalható.

Szerdától kezdve napjaink a következőképp kezdődtek: esett kb. háromnegyed 10-ig, ekkor elállt, így mintha mi sem lett volna természetesebb, a tervezett 10 órára kimentünk a templom melletti aszfaltos foci pályára, vagy a templomkertbe, ahol Ábrahám Domi és Molnár Bálint levezette izgalmas játékaikat. Szerdán a sarokkő volt a fő motívumunk. Erről már az előző napi boltívépítéskor megtudtuk, hogy micsoda, ezen a napon pedig

azt is, hogy életünkben Jézus lehet az egyetlen jó sarokkő, megváltása és feltámadása miatt. Ezen a délutánon a Békás tavat látogattuk meg. A békásmegyeri varjak ugyanis elrabolták uzsonnánkat, 4 akadályon kellett hát a gyerekeknek átvergődniük magukat, míg végre megnyerték az ízletes süteményt. Etelka néni látott el minket finomságokkal minden nap, de gyümölcsnek sem voltunk éppen szűkén a szülők révén. 4-5 dinnyét, sok-sok barackot és rengeteg szilvát fogyasztottunk el a héten.

Csütörtökön Julcsi az imádságról tanított minket, ami egy olyan ajtó, amin Istenhez zörgethetünk. Délután pedig kis pálcikákból fényképtartó házacsákat barkácsoltunk.

Pénteken a tíz leprás történetéből Ilu arra emlékeztetett, hogy jó mindent hálával fogadunk. Ebéd után az elmaradhatatlan sportversenyek következtek.

Szombaton sokadjára lehattunk hálásak az időjárásért, ugyanis végig ragyogó napsütést kaptunk, ami kellett is a kiránduláshoz. Az egri vár pilisborosjenői másolatát vettük úti célul, ahol fergeteges számháborút csaptunk, kislánytól nagyfiúig mindenki kivette részét a csatából, még néhány anyuka és apuka is, akik elkísértek bennünket.

Ami pedig vasárnap történt, annak a gyülekezet is szem- és fültanúja lehetett – örültünk, hogy az istentiszteletre is szép számban ellátogattak családjaink.

Köszönjük a gyülekezet mindenféle támogatását, akár imádság, akár pénz, akár sütemény vagy dinnye volt ez! Az év folyamán havi rendszerességgel folytatjuk programjainkat – aki imában hordoz minket, hasznos dolgot tesz.

Nyári ifihétvége (augusztus 29-31.)

Baksai-Szabó Kristóf

Mintegy 20 fővel indultunk el a szokásos nyárzáró-tanévkezdő hétvégénkre, kis- és nagyifisek közösen. Szálláshelyünk ezúttal Kiss Tibor és felesége Ildikó jóvoltából a szilasligeti hétvégi házuk volt, amelybe nagyjából be is fértünk. Egy sátrat azért felvertünk a kertben Ádi öcsémmel, hogy ne legyen olyan nagy bent a tumultus, bár a hajnalok meglehetősen hűvösek voltak ott a völgyben, de ha már kimerészkedtünk, férfiasan kitartottunk.

A hétvégénk során a Filippi levél válogatott részeit tanulmányoztuk. Péntek esti áhítatában Radnói Attila a Filippi 1,3-11 versek alapján arról beszélt nekünk, hogy bár Pál római börtönben van Krisztusért, mégis az öröm hatja át az egész levelet. Miből meríti ezt az érthetetlen és a körülmények által nem indokolt örömet? Abból, hogy Krisztusban az övé Isten kegyelme, hogy ő Krisztust, a megváltóját szolgálhatja, ill. hogy láthatja a filippibeli gyülekezet elkötelezettségét és kitartását Isten ügyéért.

Szombaton a magunk által elkészített reggelit egyéni csendesség követte. Mindenki kapott egy lapot, rajta néhány kérdéssel a Márk evangéliumából vett aktuális igeszakaszhoz.

Dél előtt én folytattam a filippi levelet a második fejezetben található Krisztus-himnusz alapján. Jézus csodálatos személyére csodálkozhattunk rá ezekben a sorokban, hogy Ő mindent vállalt azért, hogy az Atya által rábízott feladatot elvégezze. Az Ő küldetése a választott népe halálból való megmentése volt – ezért adta fel mennyei dicsőségét, vállalva a megaláztatásokat is földi élete során mindvégig, el egészen a keresztre feszítéséig. Ennyire

szerette az Atyját, és ennyire szeretett minket. Ezért ragyog az Ő dicsősége mindennél fényesebben, ezért kapott az Atyától korlátlan hatalmat minden felett, annyira, hogy az idők végén még a leggonoszabb ellenségei térde is meghajlik majd előtte.

Krisztus alázata és engedelmissége pedig arra indít minket, akik az Ővéi vagyunk, hogy hálából mi is szívből szeressük mennyei Atyánkat, és ez határozza meg kapcsolatainkat és cselekedeteinket is. Az igei bevezető után kis csoportokban beszéltük át alaposabban a témát, majd imaközösséggel zártuk a délelőttöt.

Az ebédet a lányok főzték, nagyon finomra sikerült a paprikás krumpli! Bár ez nem is volt kérdés...

Az ebéd utáni szieszta követően a csapat nagyobbik része felkerekedett, hogy megtekintsük a környék legmagasabb pontját, a mogyoródi kilátót. A közel 1 órás út végén el is jutottunk a kissé elhanyagolt építményhez, de a kilátásért tényleg megérte eljönni.

Hazaérve közös játékba kezdünk, amelyben Barbinak – és a többi kirándulásról otthonmaradtnak – feködt nagy előkészítő munkája. A két csapatnak a híres „Egy perc és nyersz” játékból mazsolázott feladatokkal kellett időre megbirkóznia. Nagyon élveztük, sokat mulattunk egymáson. Palackot ugyan nem sikerült egy szaltós fordulattal az asztalon megállítani, de

üdítő fémdobozokból álló tornyot már egész ügyesen pakoltunk át egyik kezünkből a másikba. Hasznos tudomány.

A végére besötétedett, és már mindenki nagyon éhes is lett, úgyhogy vacsoraasztalhoz ültünk. Majd az esti áhítatában Kocsis Márti gondolkoztatott el minket arról, hogy milyen az istenfélelemből fakadó keresztyén élet (Filippi 2,12-16). Bár Isten az, aki megszólított és aki megtérésünk óta is táplál bennünket Szentlelke által, mégis nekünk is van feladatunk az üdvösségünket illetően: csodálattal, hódolattal és alázattal figyelni Rá és engedelmeskedni neki. Mindenre, amire Ő indít, készen állni, és vonakodás nélkül tenni, hiszen ez szolgálja a javunkat és az Ő dicsőségét. Az ilyen keresztyének élete fog ragyogni a világban, mint csillagok a sötétségben.

Vasárnap a reggeli után szintén egyéni csendesség, majd a délelőtti előadás következett. Czákó Zoli a levél harmadik fejezetébe vágott bele, arról beszélt, hogy Pált hogyan ragadta meg Krisztus, hogy formálta át az addigi keresztyénüldözött Krisztusért mindent vállaló tanítvánná. Isten Krisztusban egy képet, egy mintát tár elénk, és az Ő segítségével erre a krisztusi képre formálódunk mi is, ha mindvégig alázatosak és engedelmesek maradunk. Mindez persze nem jelenti azt, hogy itt e földön tökéletesek lennénk, de „ami előttünk van, annak nekifeszülve igyekezünk a cél felé” – ahol Isten már mint tökéleteseket állít maga elé.

Vasárnapi együttlétünket ebédrel zártuk, ezúttal finom túrós csusza volt a menü. Szalonnából legközelebb többet kell beszerezni, de egy kis kóstoló így is jutott mindenkinek ☺

Végül még közösen kitakarítottuk a házat, majd hazaindultunk – ki autóval, ki HÉV-vel, ki pedig biciklivel. Ezúton is köszönjük még egyszer a ház tulajdonosainak a szálláslehetőséget!

Szeptember első szombatján – gyülekezeti kirándulásunk napján – a verőfényes reggel helyett borult reggelre ébredtünk. De hála az Úrnak, az esőruhák bekészítése fölöslegesnek bizonyult. Igazi kellemes, kirándulós időben lehetett részünk. Talán az időjárás fenyegetése miatt kevesebben indultak útnak a gyülekezetből, mint reméltük, de a maroknyi csapatunk igen lelkesen indult felfelé az első állomásunkhoz, az Árpád-kilátóhoz. A túrát a férjem – Horváth Nándor – vezette, aki ígérte, ha feljutunk a kilátóig, onnantól már csak vízszintesen és lefelé fogunk haladni.

A kilátóban jó magyar turistaként rögtön elfogyasztottuk a táskák ehető tartalmának nagy részét, miközben az alattunk elterülő Budapestben gyönyörködtünk.

Kis pihenő után továbbindultunk a következő állomásunkig: az erdei játszótérig. Itt Nándi egy kis áhítattal – beszélgetéssel ajándékozott meg minket. A tiszta és tisztátalan állatokról tudhattunk meg érdekességeket: ugyan a tisztátalan állatok (pl. sertés) fogyasztása nem választ el bennünket Istentől, de a rendelkezés nem hiábavaló, hiszen számos egészségügyi problémát okozhatnak. E szerint kell különbséget tenni a tisztátalan és tiszta közt, a megehető állatok és a meg nem ehető állatok közt. (3Móz 11, 47) Az áhítat közben a gyerekek az erdő kincseit gyűjtögették össze, amiből otthon szép képet készítettünk másnap.

A tiszta és tisztátalan állatokról tudhattunk meg érdekességeket: ugyan a tisztátalan állatok (pl. sertés) fogyasztása nem választ el bennünket Istentől, de a rendelkezés nem hiábavaló, hiszen számos egészségügyi problémát okozhatnak. E szerint kell különbséget tenni a tisztátalan és tiszta közt, a megehető állatok és a meg nem ehető állatok közt. (3Móz 11, 47) Az áhítat közben a gyerekek az erdő kincseit gyűjtögették össze, amiből otthon szép képet készítettünk másnap.

Egy könnyű és gyönyörű séta után Nándi megmutatta nekünk régi sziklamászásainak helyszínét, a Kecse-hegyi kőfejtőt: itt nagy riadalmára nemcsak a barlangászok gyakoroltak, hanem a gyerekeink is kedvet kaptak a fal megmászásához.

Utolsó állomásunk egy kiépített tűzrakó-hely volt, ahol egy fa kibúvó gyökérzete igazi játszóteret biztosított.

A kirándulás nemcsak szemet, hanem lelket gyönyörködtető is volt: nagyon értékes beszélgetésekre volt lehetőségünk egymással. Jó volt a testvéri közösséget megélni, jobban megismervén így egymást. A kirándulás

eredményei: 5,5 km könnyű séta és Gizi néni gombával teli szatyra. Külön elismerést érdemel Róza és Zsiga, akik egyszer sem kéredzkedtek szülői – vagy fogadott nagymamai ölbe a túra során. Remélem, hogy az októberi kiránduláson még több testvér ajándékoz meg bennünket a részvételével, így még több áldást arathatunk le egymás által.

A hoogstedei német testvérek látogatása (október 2-8.)

Október elején a németországi hoogstedei testvérgyülekezetünkől közénk érkezett 14 testvérünket láttuk vendégül Békásmegyeren ill. Csillaghegyen. A kis csapat október 2-án csütörtök este érkezett repülővel. Közös programjaink minden napjáról más-más testvérünk írt beszámolót.

Október 3. péntek (Áy Márti)

Reggel fél 9-kor találkoztunk a templom nagy termében. Először egy rövid áhítatot tartott Álmos, majd egy közös imádsággal folytattuk az együttlétünket. Ezután 7 autóval és Szeleczy Aurél csillaghegyi testvérünk vezetésével elindultunk Gödöllőre. Első állomásunk a Mezőgazdasági Eszköz- és Gépfejlődéstörténeti Szakmúzeum volt. A múzeum lelkes igazgatója vezetett körbe bennünket és mutatta be a gyűjteményt. Külön kiemelésre érdemes a mezőgazdasági erőgépek, gőzgépek, motorok, magajárók és traktorok több mint kétezres gyűjteménye, melynek legtöbb darabja működőképes.

A múzeum megtekintése után VM Mezőgazdasági Gépesítési Intézetbe vettük utunkat, ahol az intézet igazgatója ismertette az intézet főbb profilját, kutatási területét, nemzetközi kapcsolatait. Könyvtára egyedüli, mert a Magyarországon megjelenő összes mezőgazdasági könyv, ill. folyóirat megtalálható benne.

Az intézet éttermében elfogyasztott ebéd után egy rövid sétával átmentük a Gödöllői Királyi Kastély Múzeumába. Itt a csoportunk 2 részre szakadt, külön idegenvezetőt kaptak a németek és külön vezetőt a magyarok. Megismerkedhettünk a kastély történetével.

A XVIII. század egyik legtekintélyesebb magyar főura, Grassalkovich I. Antal (1694-1771) gróf 1735 után kezdte meg a gödöllői kastély építtetését. Az első építési szakasz 1745-ig tartott: Mayerhoffer András tervei alapján ekkorra

készült el a belső udvart közrefogó első U-alak, a díszteremmel és a főúri lakosztályokkal.

1746 és 1749 között két új szárnyal bővült az épület. Ekkor készült el a római katolikus templom (ez ma nem működik). Ebben az állapotában láthatta a kastélyt Mária Terézia királynő, aki 1751-ben látogatta meg Grassalkovichot Gödöllőn.

Grassalkovich III. Antallal 1841-ben kihalt a család férfi ága. A leányágon tovább öröklődő birtokot a kastéllyal együtt 1850-ben báró Sina György (1783-1856) vásárolta meg, akinek fia, Sina Simon (1810-1876) adta el 1864-ben egy belga banknak. 1867-ben kezdődött az épület második fénykora. A magyar állam által megvásárolt, felújított és átalakított kastély koronázási ajándékként I. Ferenc József és Erzsébet királyné pihenő rezidenciája lett. A királyi család főként tavasszal és ősszel tartózkodott Gödöllőn. Erzsébet királyné halála után (1898) az uralkodó ritkábban látogatott ide: utoljára 1911-ben járt itt. I. Ferenc Józsefet a trónon követő IV. Károly első hosszabb gödöllői tartózkodásának a monarchia összeomlása vetett véget 1918. október 26-án. 1920-tól a Horthy Miklós kormányzó nyári rezidenciájaként működő kastély életében a királyihoz hasonló időszak következett, amelyet a II. világháború zárt le. Bár az épület maga nem szenvedett károsodást, az 1944-ben bevonuló német, majd orosz csapatok a berendezés nagy részét elszállították, illetve helyben elpusztították. 1950-től a gazdasági épületekben szovjet alakulatok állomásoztak, a műemlékké nyilvánított főépületben pedig szociális otthon kapott helyet. Ezek a méltatlan hasznosítási formák az elkövetkező évtizedekben a kastély lassú pusztulásához vezettek. Az állagmegóvási munkálatok 1985-ben indultak meg, majd néhány évvel később megkezdődött az épület kiürítése, ami a felújítás előfeltétele volt.

A rekonstrukciós munkák első ütemének lezárásaként 1996 augusztusában átadott főhomlokzati szárnyban nyílt meg a Királyi Kastélymúzeum állandó kiállítása: a díszterem és a királyi lakosztályok.

A múzeum megtekintése után átsétáltunk a Fő térre, ahol a református templomot és a Líceumot Cseri András Líceum igazgatóhelyettese mutatta be. A gödöllői reformátusok első templomukat 1657-ben építették fel. Ezt a templomot I. Grassalkovich Antal bontatta el 1744-ben, a kastély építése miatt. A reformátusokat telekkel, építőanyaggal és pénzzel kárpótolta. Az új, barokk stílusú templomot 1745. április 11-én szentelték fel. A II. világháború alatt az

épületet súlyos károk okozó bombatalálat érte. A templom hónapokig tartó renoválás után vált csak ismét használhatóvá. A többször bővített, s mára már erősen átalakított templomon legutóbb a tornyot újítták fel. Ezzel egy időben, 1993 őszén készült el az új református lelkészlak is. 2013-ban új harang költözött a toronyba.

A Líceum hatosztályos középiskolaként 1992-ben indult, a rendszerváltás után a gyülekezet, a város, a szülők, és a tanárok összefogásának eredményeképpen. Diákjai a gödöllői és a környékbeli református, evangélikus, baptista és katolikus gyülekezetekből kerülnek ki. Jövőre 4 osztályos gimnáziummal is bővül az intézmény.

Majd a közeli cukrászdában egy kávé és sütemény elfogyasztása mellett próbáltuk a sok információt feldolgozni.

Hazafelé még megtekintettük a fóti római katolikus templomot, melyet 1845 és 1855 között építettek Ybl Miklós terve alapján. A bejáratnál Szt. István és Szt. László királyok szobra látható.

Majd ismét autókba ültünk és hazafelé vettük az irányt.

Október 4. szombat (Kiss Tiborné Ildikó)

Szombat reggel 8 óra 40 perckor gördült ki buszunk a békási buszfordulóból. Úti célunk Balaton északi része. Német vendégeinket csillaghegyi és békásmegyeri testvérek kísérték. Az autópályáig vezető úton Gyuri gondnokunk ismertette a látnivalókat. Az M7-es autópályára érve felolvastuk a napi igét, és imádkoztunk mindkét nyelven.

A Balatonalmádival egybeépült Vörösberény volt az első állomásunk. A vörös földdombon álló, fallal körülvett műemlék református templom a város ékessége. A már kitatarozott templomot Fauszt Zita, a lelkipásztor felesége mutatta be, bizonyosságot téve Isten munkájáról. A 2006-ban történt berényi egyházszakadás után, 2007-ben kapták meg a gyülekezetet 56 taggal. Mára ez a létszám megduplázódott. A nagyon rossz állapotú épület tatarozására 12,5 millió Ft-ot kaptak a kulturális minisztériumtól. Szigorú előírásokat betartva, egy hónap alatt erdélyi munkások végezték el a felújítást. Már „csak” a pattintott zsindelet hiányzott. Ezt a kézzel készülő tetőfedő technológiát csak EGY ember ismeri. 13 nap volt hátra. Ha nem készül el, bukják a támogatást. Istené a dicsőség, mégis sikerült elkészülni! Idén még 6+6,5 millió

Ft-ot kapnak orgonára, ill. a még hiányzó felszerelésekre. A fenntartási nehézségeket koncertek bevételével igyekeznek megoldani. Közös énekkel búcsúztunk. Imádkozunk a gyülekezet növekedéséért.

Az eredetileg a Csopak melletti Malom csárdában remélt ebédet végül Tihanyban fogyasztottuk el. Az egyszerű étket egy szép, parasztházból átalakított vendéglőben kaptuk. Utána kívülről megnéztük az apátsági templomot, megcsodáltuk a panorámát és a hangulatos kis utcákat.

Monoszlót elhagyva értünk a Hegyestű nevű hegyhez. Ennek a felét szó szerint elhordták, kitermelték, így alakult ki a bazaltorgona. Felmászva a csúcsra, a Káli medence panorámájában gyönyörködhattunk.

Visszafelé Csopakon református testvérek vendégeltek meg. Finom házi pogácsát, kávé és csopaki bort kaptunk. A gyülekezet életét és a templomot Német István gondnok és Szabó Róbert presbiter – aki csillagász, az MTA munkatársa és orgonista is – mutatta be. A településen ma a protestánsok kisebbségben vannak. Az általános iskolát a reformátusok két éve átvették. A gyermekek száma a betelepüléssel növekszik. Szép műemlék templomuk teljes tatarozása a végéhez közeledik. A végén Szabó Róbert saját orgonajátékával ajándékozott meg minket. Ezen a napon is megtapasztalhattuk Isten szeretetét.

Október 5. vasárnap (Fischer Péter)

Vasárnap hat hoogstedei vendég és vendéglátóik a csillaghegyi gyülekezetben voltak istentiszteleten. Az igét Battyányi Géza lelkipásztor hirdette, majd köszöntötte a német testvérgyülekezetet. Hermann Wortelen tolmácsolta a hoogstedei gyülekezet és lelkipásztoruk testvéri köszöntését. A többi német vendég a békásmegyeri it-n vett részt, az igét Sípos Aba Álmos hirdette, a vendégek szószólója Hindrik Robbert volt. Az istentisztelet után a vendégek vendéglátóiknál ültek a vasárnapi asztalhoz. Rövid pihenőt követően ismét a csillaghegyi templomba mentünk – most már minden vendég – ahol a délutánt töltöttük, élvezve a csillaghegyi gyülekezet vendégszeretetét. A délután közös énekléssel kezdődött, majd egyik német testvérünk és Battyányi Géza lelkipásztor imádkoztak. A lelkipásztor az igét a Máté 4,1-11 alapján hirdette, megvilágítva Ádám és Jézus Krisztus megkísértésének különbségét, majd a Jézust ért három kísértést elemezte és vetítette ki a mi korunkra. Az

igehirdetés végeztével német és magyar nyelvű imádsággal és énekkel fejeztük be az alkalmat.

Utána vetített beszámoló következett a parókia építéséről és megnéztük a folyó munkálatokat. Ezek után következett Baksai-Szabó Kristóf testvérünk két nyelven kinyomtatott bibliaismereti kvízzjátéka. Hat német-magyar vegyes csoportot alkottunk és próbáltunk a nagyon gondosan feltett kérdésekre válaszolni. Utána kiértékeljük a válaszokat. Az izgalmas játék után a roskadásig terített asztalokhoz mentünk. Csillaghegyi testvéreink jóvoltából a bőség zavarával küzdöttünk, nem is tudtuk eldönteni, melyik finomságot válasszuk. Német vendégeink nem győzték dicsérni az étkeket, és nem egynek a receptjét is le kellett diktálni.

A záró program az esti kivilágított Budapest megtekintése volt. Gépkocsikkal a budai alsó rakparton haladva messziről a Parlamentet, a Budai Várat, a Citadellát és a kivilágított hidakat csodáltuk meg, majd a Lánchídon át az Andrássy úton a kivilágított Opera mellett haladtunk el. Megálltunk és sétát tettünk a Vajdahunyad várban és a Hősök terén. Visszafelé a Lánchídon áthaladva felmentünk a várba és megnéztük a Halászbástyát, valamint a csodálatos dunai panorámát. A Citadelláról is megcsodálhattuk gyönyörű fővárosunkat. Átmenve az Erzsébet hídon, a pesti rakpartról a teljes kivilágított várban, a kivilágított templomokban gyönyörködhattunk. Az Úr csodálatosan szép nappal ajándékozott meg bennünket: sok szeretetben eltöltött órával, lelki és testi táplálékkal, valamint élménnyel.

Október 6. hétfő (Baksai-Szabó Kristóf)

A napunkat fél 9-kor szokás szerint reggeli áhítattal és közös énekléssel kezdtük a békásmegyeri templomban. Ezután HÉV-re ültünk és a Batthyány tér érintésével átmetroztunk a felújított Kossuth térre. Itt Békefi Gyuri testvérünk mesélt a Parlament építésének kevésbé köztudott részleteiről és az '56-os eseményekről is. Továbbvonultunk a Batthyány örökmécseshez, ahol éppen szemtanúi lehettünk a díszörség-váltásnak. A belváros utcáin elérkeztünk a Szent István bazilikáig. Itt a belső templomtér megtekintésén túl lehetőségünk volt felmenni a kupulatoronyba, és gyönyörködni a budapesti körpanorámában. Mennyei Atyánk csodálatos nappal ajándékozott meg, a tiszta időben elláthattunk egészen Békásmegyerig.

Az Erzsébet tér érintésével az Andrásy útra kanyarodtunk, ahol az Operát és a Párizsi Nagy Áruházat (volt Divatcsarnokot) tekintettük meg, amely építészetileg is nagyon tetszetős épület.

Innen már egyre korgóbb gyomorral a Városligeti Fasorhoz troliztunk, ahol Somogyi Péter lelkipásztor röviden bemutatta a fasori templomot. Ezután került sor az ebédre a szomszédos Julianna általános iskolában.

Kis megpihenés után folytattuk városnéző utunkat, busszal a zsinagógához, majd villamossal a Fővám téri Vásárcsarnokhoz utaztunk. Ez utóbbi a sok kis üzletével különösen is tetszett a német vendégeinknek. A nap utolsó építészeti látnivalójaként a közeli üvegcsodát, a Bálnát tekintettük meg, és hogy bírjuk még a hazafelé vezető utat, ennek egyik Dunára néző kávézójában ki-ki elfogyaszthatta a fekete italt.

A Bálnától villamossal, majd az Erzsébet hídtól BKV-hajóval folytattuk utunkat. A budai oldalra térve a hajóról megcsodáltuk a megújult Várkert Bazárt, majd a Batthyány téren kikötve HÉV-vel mentünk haza Békásmegyerre.

A nap végére kellően lefáradtunk, ami nem is csoda, hiszen lelkipásztorunk mobiltelefonjának tanúsága szerint 7 km-t gyalogoltunk összesen. Ez nem kis teljesítmény volt a javarészt idősebbekből álló kis csapat, különösen is a 79 éves Altje testvérünk részéről!

Október 7. kedd (Szederkényi Kornélia)

Az együttlétünk utolsó napján Óbuda nevezetességeiről kapott átfogó képet kis kiránduló csoportunk. A békásmegyeri 8:30-as találkozást és rövid áhítatot követően 10:15-kor az Árpád hídi HÉV megállóban vált teljessé a csoport létszáma.

Közös sétánk első állomása a Varga Imre ház volt. Innen sétáltunk át a Haller utcai iskola előtti kis térre, ahol Békefi Gyuri mesélt a 3. kerületi szociálpolitikáról. Említésre került a közelben álló Selyemgombolyító nevezetes, ovális épülete. Ennek kapcsán Szeleczy Aurél mesélt nekünk az egykoron híres óbudai textiliparról. A római táborváros keleti kapuja kapcsán, a római köri örökségünkről és Pannónia Provinciáról is hallhattunk pár szóban.

Visszasétálva a Fő térre, megtekintettük a Városházát, az első óbudai polgármester bronz szobrát és a gázelosztót, amely az egykori közvilágítást biztosító gázlámpákat táplálta. Délelőtti programunk fő attrakciója a Zichy kastély épületében berendezett Óbuda Múzeum tárlatának a megtekintése volt, amely a kerület történetét mutatta be a kezdetektől szinte napjainkig.

A Fő tér másik nevezetessége az „esernyős szobrok”, amelyet minden kerületi lakos jól ismer. Az esernyősökkel való közös fotózkodást követően, kis csapatunkhoz csatlakozott Békefi Gyuri Anna lánya is. Ő vezetett át bennünket a szomszédos, 2014 nyarán megnyitott Café Esernyősbe, ahol kiadós, kétfogásos ebédrel vártak bennünket. Itt velünk töltött pár percet a kerület polgármestere, Bús Balázs is, aki szívélyesen köszöntötte a kis hoogstedei delegációt. Az ebéd ideje alatt a német-magyar vegyes asztaltársaságok meghitt beszélgetéseinek fozslányai töltötték be a helyiséget.

Délutáni programunk első állomása a Kiskorona utcai Idősek Klubjának meglátogatása volt. Itt egy kávé, és ízletes sütemények mellett, az intézmény vezetője, Pannika tartott rövid ismertetőt a kerület nyugdíjasai számára rendelkezésre álló, végtelenül színes és gazdag programkínálatról, az intézmény sokrétű tevékenységéről. Ezt a német testvérek különösen nagy érdeklődéssel hallgatták.

Ezt követően átsétáltunk az óbudai református templomba, amely Budapest legrégebbi református temploma, s anno 11 hét alatt építették fel. Az épület falai egy Európában egyedülálló orgonát rejtenek, amelyen a lelkészasszony az „Áldjad én lelkem...” című dicséretet többféle hangszerelésben is eljátszotta nekünk.

A testi és lelki táplálékokat követően a délután hátralévő részében egy kis relaxáció következett. Megfáradt vendégeink a Veli Bej török fürdőben pihenhették ki az elmúlt napok látványosságokban igen gazdag menetelését.

Kipihenve és feltöltődve, fél hétkor egyesült ismét a német és magyar csoport, hogy együtt fogyasszuk el a búcsúvacsorát a Csalánosi Csárdában. A korábbi szokásokhoz híven, ezen az estén a hoogstedei testvérek hívták meg a magyar vendéglátóikat. Az este hamar elszaladt a kellemes társalgás és az ínycsiklandó falatok közepette. A hangulatos együttlétünk zárásaként német vendégeink egy dallal búcsúztak el a békásmegyeri-csillaghegyi testvérektől.

Október 8. szerda (Fischer Péter)

Szerdán hajnali 3/4 négykor templomunknál gyülekeztünk vendégek és vendéglátók. Innen a repülőtéri mini busz, Sípos Aba Álmos lelkipásztorunk és Békefi György gondnok testvérünk vitte ki a repterre a vendégeket. Kissé fáradtan, de annál nagyobb szeretetben búcsúztunk egymástól a jövő évi vizionlátás reményében!

Személyes bizonyágtétel

Nagy József, Nagy-Bartus Márta

Kedves Testvérek!

A mi történetünket már megismerhették a konfirmációnk és az azt követő házassági fogadalmunk alkalmával, amelyet Isten színe előtt tettünk.

Márti: Egyikünk sem hívó családból származik. Életünket a világi élet húzó ereje, vágyakozásai határozták meg. A találkozásunkkor már mindkettőnknek voltak gyermekei. Az életünket teljesen új alapokról kezdtük, hiszen nemcsak egymáshoz, de egymás gyermekeihez is alkalmazkodnunk kellett.

Közös életünknek sokáig nem volt része Isten.

2007-ben egy időben felismert és jól gyógyítható betegség térített észhez. A felépülésem alatt a békásmegyeri lakásunk ablakából merengve néztem a templom csúcsait, és éreztem azt a vágyat, amit Isten hívó szava küldött felém. Lementem egy istentiszteletre, ahol azonnal megérintett Isten üzenete Álmos lelkipásztor igehirdetésén keresztül. Épp a család, a házasság fontossága volt a vezérfonál, és hogy Istennek miképp kedves egy házaspár élete, és melyik az Isten számára ideális irány a gyereknevelésben. Ez annyira hatott rám, hogy azonnal felismertem bűneimet, és azt, amit addig elrontottam.

Ezek után elkezdtem rendszeresen istentiszteletre járni, megvettem az első Bibliámat, és reggelente már úgy indultam munkába, hogy imádkoztam. Férjem először 2008 nyarán jött el velem istentiszteletre. Azóta az életünket, Isten igéje veszi körül. Évek alatt gyermekeinket is megismertettük a gyülekezettel, a családi hetekre is együtt megyünk lehetőség szerint. Olyan barátokra tettünk szert az Úr segítségével, akikkel közös az érdeklődésünk, és beilleszkedtünk a gyülekezet életébe is. Hálaival tartozunk, hogy az Úr Jézus

megszólított és elhívott a követésére. Minden nap hálaadással kezdjük a napunkat azért a kegyelemért, amit Istentől a mindennapjainkban, a családjainkban, a gyülekezetünk körében kaphatunk.

Józsai: Azóta már sok víz folyt le a Dunán, de az életünk az Úr kegyelméből és akaratából továbbra is áldásokkal teli. Nagy változásokon mentünk keresztül az elmúlt években. Gyermekünk közül voltak, akik teljesen váratlanul hozzánk költöztek és voltak, akik elmentek tőlünk. Sokat örültünk és sokat szenvedtünk ezektől az eseményektől. Különösen engem viselt meg a nagy

változás, mert most visszatekintve már látom, hogy mindent én akartam irányítani. Sajnos be kell látnom, hogy a nehezen tanulók táborába tartozom. Elköteleztem magam Istenhez, de sokadszorra is elfelejtem, ki irányítja a dolgainkat.

Pedig mint már annyiszor, most is kiderült, mennyire felesleges aggodalmaskodnunk, ha hitben élünk. Gyermekünket ajándékba kaptuk, mint mindent a földi létünk során, és ezzel meg kell tudnunk barátkozni. Az Úr nem egy félelemmel teli életet szán nekünk. Tudom, hogy Ő sokkal jobb és szeretőbb Atya, mint amivé mi szülők valaha is válhatunk, és ezt gyermekeinknek is tudniuk kell. Ez nap mint nap be is bizonyosodik. Kinek-kinek szükségei szerint alakítja az életét, és hisszük, hogy minden a hasznunkra van, ami velünk történik. Tanít bennünket a Szentírással épp úgy, mint az elénk állított nehézségekkel, vagy felfoghatatlan sikerekkel egyaránt. Imáiban mindig kérem Isten kegyelmét, de elfogadni majdnem mindig későn tudom. Addig pedig még jó néhány „fájdalmas” napot okozok magamnak.

Testvérek! Az Úr kegyelméből meghallhattam a hívó szavát. Ezt szerintem mindannyian így érezzük. Higgyük el, Jézus kereszthalálával minket is megváltott! Éljük életünket az Ő tetszésére és engedjük át az irányítást neki! Így életünk minden történését el tudjuk fogadni, mint az Ő akaratát, ami csak a hasznunkra válik.

Hálásak vagyunk azért, hogy a békásmegyeri gyülekezet tagjai lehetünk.

Gyülekezeti híreink

Gyülekezeti kirándulások

Horváth Nándor testvérünk vezetésével minden hónap első szombatján gyülekezeti kirándulást szervezünk közeli helyszínekre. A túratávok nem nagyok, így családosokat és idősebbeket is szeretettel várunk! Minden alkalommal rövid áhítat is elhangzik, így bátran lehet nem keresztyén ismerősöket is hívni!

A következő alkalom november 1-én lesz a Budai-hegységben, a táv kb. 10 km. Találkozás 8:45-kor a Fenyőgyöngyénél. Ugyanide érkezünk majd vissza, a szerint 12:30-ra. További részletek a templom előterében elhelyezett faliújságon, ill. a honlapunkon található.

Reformáció ünnepi alkalmaink

Október 28-30. között (kedd-szerda-csütörtök) minden nap 18 órai kezdettel előkészítő alkalmat tartunk gyülekezetünkben. A reformáció témájával foglalkozó alkalmak összefoglaló címe: „Valóban szükséges volt?”

Október 31-én pénteken, a reformáció ünnepén szintén 18 órától úrvacsorás istentisztelet tartunk Csillaghegyen, a csillaghegyi református gyülekezetettel közösen.

Állandó alkalmaink

Istentisztelet:

vasárnap 9:30

Az istentisztelettel párhuzamosan gyermek-istentiszteleteket tartunk 3 korosztály számára, valamint baba-mama szobák állnak a totyogókkal érkezők rendelkezésére.

Gyülekezeti bibliaóra:

kedd 18:00

Baba-mama kör:

csütörtök 9:30

Ifjúsági bibliaórák:

péntek 18:00 (középiskolásoknak)

vasárnap 17:00 (érettségizetteknek)

Elérhetőségeink

Budapest-Békásmegyeri Református Egyházközség

Cím: 1039 Budapest, Csobánka tér 8.

Fogadóórák: telefonos egyeztetést követően bármikor

Lelkipásztor: Sípos Aba Álmos

Mobil: +36 30 520-7292

Tel./Fax: +36 1 243-4689

Email: lelkesz@refbekasmegyer.hu

Weboldal: www.refbekasmegyer.hu (igehirdetések, fotógaléria, stb.)

Közösségünk továbbra is kizárólag önkéntes adományokból tartja fenn magát. Ha szeretné szolgálatunkat anyagilag támogatni, személyesen a lelkészi hivatalban, vagy istentiszteleti alkalmak idejében az iratterjesztésben teheti meg, illetve az alábbi bankszámlára történő utalással:

K&H Bank - 10201006-50142251-00000000

Ahogy eddig is hálás szívvel vettük, továbbra is kérjük adózó testvéreink adó 1+1% felajánlását, egyházunk és gyülekezetünk alapítványa javára.

Református Egyház: 0066

Békásmegyeri Lakótelep Templomépítése Alapítvány: 19676906-1-41

<p>Ezúton is köszönünk minden anyagi, természetbeni támogatást, valamint imádságot, amivel a testvérek gyülekezetünk szolgálatát támogatják!</p>
--